

царь трѣбаше да прибѣгне на хитрость: за да са избави отъ единъ непріятель, че да може да са опре на другия, той проводи да иска миръ отъ Императора, който го и пріе съ радость, и, споредъ условіята на мира, освободи колкото българи робы бѣше зель отъ сюзнициѣтъ си. Сега Симеонъ можалъ вече по-лесно да са погоди съ Маджерыѣтъ.

Освободенъ отъ опасността, която го бѣше обиколила, той са съзема изново и напада съ сичката си сила на новыѣтъ си непріатели, които тѣй развали, што не само гы принуди да оставѣтъ българскыѣтъ предѣлы, но гы пропѣди и отъ самыѣтъ имъ вѣты живѣлица; той влѣзе въ страната имъ, и сичкото прекара подъ ножъ и кръвъ. Като не бѣше въ състояніе да иде на помощъ на сюзнициѣтъ си, Левъ испрати посланници до българскыя царь, за да му напомни, че былъ престоилъ новыя миренъ договоръ. и го задлъжаваше да оттегли назадъ войската си отъ маджарската земя. Тогазъ Симеонъ, възгорденъ отъ успѣхыѣтъ на оржіето си, отговори просто, че не са заповѣдва отъ Императора, нито е длъженъ да му дава отчетъ за работыѣтъ си. Тѣй отъ една страна Българыѣтъ, а отъ друга Печенегыѣтъ принуди-хъ разбитыѣтъ Маджеры да идѣтъ въ Паннонія, дѣто са и установиха.

Щомъ са завърнѣ отъ този походъ, Симеонъ направи новы предложенія на Императора, който разлютенъ отъ туй, рѣши да удари Българыѣтъ съ сичкитѣ си сылы, като са закани да очисти, ако и възможно, този народъ отъ земното лице. За туй и събра многобройна войска, която и даде подъ командата на двама отличны полководцы, единѣтъ Катакалонъ на име, другыѣтъ Теодосъ патрицій.

Симеонъ, който бѣше ангелъ-хранитель на държавата си, предвидѣ туй нападеніе на Византійцыѣтъ и добръ гы посрѣщѣхъ: войската имъ неожиданно на-